ECLI:LV:KUAT:2019:0702.C69217918.5.S
Lietas Nr.C69217918
Lietas arhīva Nr.CA-0136-19

S P R I E D U M S
LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ

Liepājā 2019.gada 2.jūlijā

Kurzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija:
tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese R.VĪVA
tiesneses J.MAULIŅA un Z.ZAICEVA
ar tiesas sēdes sekretāri I.KALNENIECI

izskatīja atklātā tiesas sēdē sakarā ar biedrības "/Nosaukums A/" apelācijas sūdzību par Kurzemes rajona tiesas 2019.gada 1.marta spriedumu civillietu biedrības "/Nosaukums A/" prasībā pret /pers. A/ par zaudējumu piedziņu.

Civillietu tiesas kolēģija

k o n s t a t ē j a :

2018.gada 9.maijā biedrība "/Nosaukums A/" cēlusi Kurzemes rajona tiesā prasību pret /pers. A/, lūdzot piedzīt no atbildētājas zaudējumus 3229,34 EUR, likumiskos procentus 69,24 EUR, tiesas izdevumus un noteikt tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos 6 % gadā no galvenā parāda, norādot, ka 2013.gada 23.decembrī Norvēģijā atbildētājai piederošais transportlīdzeklis /TL marka/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, kuru vadīja nenoskaidrots vadītājs, bija iesaistīts ceļu satiksmes negadījumā, nodarīja zaudējumus trešajai personai piederošam transportlīdzeklim. Ceļu satiksmes negadījuma brīdī atbildētājai piederošajam transportlīdzeklim nebija veikta īpašnieka civiltiesiskās atbildības obligātā apdrošināšana. Prasītājs, pamatojoties uz 2014.gada 4.aprīļa Norvēģijas kārtotājbiroja pieteikumu par trešajai personai radīto zaudējumu atlīdzināšanu, 2014.gada 21.maijā pieņēmis lēmumu par atlīdzības izmaksu un 2014.gada 22.maijā veica samaksu, kuru kopā ar likumiskajiem nokavējuma procentiem un tiesas izdevumiem regresa kārtībā lūdz piedzīt no atbildētājas. Prasība pamatota ar Sauszemes transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas likuma 41.panta otrās daļas 1.punktu, 42., 44.panta otrās daļas 2.punktu, 51.panta otro un trešo daļu, Civillikuma 1779.pantu.

Ar Kurzemes rajona tiesas 2019.gada 1.marta spriedumu prasība noraidīta, no prasītāja par labu atbildētājai piedzīti ar lietas vešanu saistītie izdevumi. Tiesa atzinusi, ka prasība kā nepierādīta noraidāma, jo, neskatoties uz tiesas norādījumiem, prasītājs lietā nav iesniedzis tiesību aktus, kas regulē ceļu satiksmes negadījuma paziņošanas kārtību Norvēģijā, kas būtu piemērojami celtajai regresa prasībai par zaudējumu piedziņu.

No lietā esošajiem pierādījumiem tiesa konstatējusi, ka atbildētāja ir transportlīdzekļa /TL marka/, valsts reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, ar kuru 2013.gada 23.decembrī Norvēģijā noticis ceļu satiksmes negadījums, īpašniece.

Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr.864/2007 (1.07.2007) "Par tiesību aktiem, kas piemērojami ārpus līgumiskām saistībām ("Roma II")" 4.pantu, tiesību akti, kas piemērojami ārpus līgumiskām saistībām, kuras izriet no neatļautas darbības, ir tās valsts tiesību akti, kurā radies kaitējums. Līdz ar to tiesa atzinusi, ka izskatāmajā lietā piemērojami Norvēģijas tiesību akti, uz ko prasības pieteikumā norādījusi pati prasītāja, taču nav tos tiesai iesniegusi.

Strīda izšķiršanā pārbaudāms, vai pastāv zaudējumu atlīdzības pamati: zaudējumu esamības fakts, zaudējumu apmērs, zaudējumu nodarīšanā vainojamās personas prettiesiska rīcība un šīs rīcības cēloniskā sakarība ar nodarītajiem zaudējumiem. Sauszemes transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas likuma (redakcijā no 01.06.2012 līdz 31.12.2013) 3.panta otrās daļas 2.teikumā likumdevējs noteicis, kam ir jāslēdz apdrošināšanas līgums šādās situācijās, bet nav paredzējis, ka īpašniekam saglabātos atbildība, tiesīgajam lietotājam nenoslēdzot apdrošināšanas līgumu. Par nodarītajiem zaudējumiem ir atbildīgs tiesīgais lietotājs, bet ne īpašnieks. Apdrošinātājs, kas ir samaksājis apdrošināšanas atlīdzību, samaksātās summas apmērā iegūst atprasījuma (regresa) tiesības pret personu, kas ir atbildīga par zaudējumu rašanos, izņemot gadījumus, kad ir nodarīts kaitējums personas dzīvībai, veselībai vai fiziskajam stāvoklim.

Sauszemes transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas likuma 1.panta 10.punkts paredz, ka saskaņotais paziņojums ir veidlapa, kuru ceļu satiksmes negadījumā iesaistīto transportlīdzekļu vadītāji aizpilda negadījuma vietā, ar parakstu apliecinot negadījuma norises apstākļus, faktus un negadījuma shēmu. Lietā esošais paziņojums nav saskaņotais paziņojums, atbilstoši Latvijas Republikā noteiktajam. To parakstījusi tikai viena persona, dati par otru vadītāju nav. Saskaņā ar minētā likuma 4.[1]panta otro daļu robežapdrošināšanas līgumu un starptautisko apdrošināšanas līgumu (Zaļo karti) slēdz tikai klātienē.

Biedrība "/Nosaukums A/" iesniegusi apelācijas sūdzību, pārsūdzot Kurzemes rajona tiesas 2019.gada 1.marta spriedumu pilnībā. Norādot, ka tiesa nepamatoti secinājusi, ka izskatāmajā lietā piemērojami Norvēģijas tiesību akti un ka prasītājam tos bija tiesai jāiesniedz kā pierādījumus, jo ar tiem prasība nav pamatota un tiem nav nozīmes lietas izspriešanā.

Lietā nepastāv strīds, ka atbildētāja ir transportlīdzekļa /TL marka/, valsts reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, īpašniece, un 2013.gada 23.decembrī Norvēģijā noticis ceļu satiksmes negadījums. Netika apstrīdēts, ka ceļu satiksmes negadījuma rezultātā trešajai personai tika nodarīti zaudējumi, šo zaudējumu apmērs un atlīdzināšanas fakts. Bez tam, lietā nav strīda, ka ceļu satiksmes negadījuma brīdī zaudējumu nodarījušā transportlīdzekļa īpašnieka civiltiesiskās atbildības apdrošināšana nebija veikta. Prasītājs prasību pamatojis ar Sauszemes transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas likuma 41.panta otrās daļas 1.punktu. Minētā likuma 51.panta otrā daļa noteic, ka apdrošināšanas atlīdzība par Norvēģijā notikušu ceļu satiksmes negadījumu ar Latvijā reģistrētu neapdrošinātu transportlīdzekli no garantiju fonda tiek izmaksāta saskaņā

ar Zaļās kartes sistēmas Biroju padomes Ģenerālajā asamblejā 30.05.2002 pieņemto Iekšējās kārtības noteikumu 3.4., 5.1. un 10.punktu, kas ir Latvijai saistoši un publiski pieejami. Prasītājam nav pamata neticēt Norvēģijas kārtotājbiroja pieteikumā norādītajam aprēķinam un ceļu satiksmes negadījuma apstākļu izvērtējumam. Nekādus iebildumus nav cēlusi arī atbildētāja, un prasītājam ir pienākums šos zaudējumus atlīdzināt. Norvēģijas kārtotājbiroja pieprasījums un prasītāja veiktā maksājuma apliecinājums prasības pieteikumam tika pievienoti. Līdz ar to nepamatots ir pirmās instances tiesas secinājums, ka izskatāmajā lietā piemērojami Norvēģijas tiesību akti un tie prasītājam bija jāiesniedz tiesai kā pierādījumi.

Prasības pieteikumam pievienots Eiropas ceļu satiksmes negadījuma paziņojums, kurš satur visu nepieciešamo informāciju prasītāja lēmuma pieņemšanai par atlīdzības izmaksu. Šis paziņojums darbojas vairāk kā 20 valstīs un ir veidlapu komplekss, kurā norādīti ceļu satiksmes negadījuma apstākļi, kuriem piekrīt abi iesaistītie transportlīdzekļu vadītāji. No šī paziņojuma izriet, ka 2013.gada 23.decembrī Norvēģijā noticis ceļu satiksmes negadījums, kurā iesaistīti prasībā norādītie transportlīdzekļi un ietverta nepieciešamā informācija izmaksas veikšanai, tas ir parakstīts un tajā atspoguļota ceļu satiksmes negadījuma shēma ar transportlīdzekļu izvietojumu. Līdz ar to nepamatots ir tiesas secinājums, ka šis paziņojums nav paziņojums atbilstoši Latvijā noteiktajam un to parakstījusi tikai viena puse, nav dati par otru vadītāju.

Pamatojoties uz Civillikuma 1770., 1772., 1775. un 1779.pantu norāda, ka transportlīdzekļa īpašnieka civiltiesiskā atbildība ir noteikta, nenosakot speciālus priekšnosacījumus zaudējumu piedziņas veikšanai no tiesīgā lietotāja, kā arī neprasa tiešu transportlīdzekļa īpašnieka vainu, lai iestātos viņa pienākums atlīdzināt zaudējumus. Transportlīdzeklis ir paaugstinātas bīstamības avots, līdz ar to saskaņā ar Sauszemes transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas likuma 3.pantu obligātās apdrošināšanas objekts ir transportlīdzekļa īpašnieka vai tiesīgā lietotāja civiltiesiskā atbildība par ceļu satiksmes negadījumā nodarīto zaudējumu trešajai personai. Atbildētājas kā transportlīdzekļa īpašnieces deliktatbildības pamatā ir viņas pieļautā bezatbildība, jo no minētā panta un Ceļu satiksmes likuma 20.panta izriet transportlīdzekļa īpašnieka paaugstinātas rūpības pienākums, kas ietver arī pienākumu nepārtraukti sekot tam, vai ir veikta transportlīdzekļa vadītāja civiltiesiskās atbildības apdrošināšana, kur transportlīdzeklis atrodas un kas to vada, arī rūpēties par to, lai attiecīgā persona nepieļautu tiesību normām neatbilstošu rīcību.

Saskaņā ar tiesu praksi vienlīdz atbildīgi par izmaksātās apdrošināšanas atlīdzības summas segšanu /Nosaukums A/ir gan transportlīdzekļa īpašnieks, kurš nav apdrošinājis savu civiltiesisko atbildību, gan tā tiesīgais lietotājs.

Izvērtējot atlīdzības lietas apstākļus un naudas līdzekļu atgūšanas iespējamību garantiju fondā, kā arī vadoties no tiesību normām un lietderīguma principiem, prasītājs cēlis tiesā regresa prasību pret zaudējumu nodarījušā transportlīdzekļa īpašnieku.

Uzskata, ka prasības pieteikumam ir pievienoti prasību pamatojoši pierādījumi un pastāv visi priekšnosacījumi zaudējumu piedziņai.

Atbildētājas/pers. A/ pilnvarotā pārstāve iesniegusi paskaidrojumus par apelācijas sūdzību, lūdzot to kā nepamatotu noraidīt. Norāda, ka prasītājs nepareizi iztulkojis lietā esošo saskaņoto paziņojumu, jo no tā nav iespējams identificēt otra ceļu satiksmes negadījumā iesaistītā transportlīdzekļa vadītāju. Bez tam, šī neidentificējamā persona saskaņoto paziņojumu nav parakstījusi.

No Zaļās kartes sistēmas Biroju padomes Ģenerālajā asamblejā 30.05.2002 pieņemtajiem Iekšējās kārtības noteikumiem neizriet, ka prasījumu saņēmēja birojam nebūtu tiesības iebilst pret prasījumu, ja dokumenti nav pareizi noformēti un iztrūkst vadītāja paraksta. Prasītājs, ceļot prasību, nav ņēmis vērā atbildētājas paskaidrojumā minētos faktus par transportlīdzekļa likumisko lietotāju un faktu, ka jau pirms ceļu satiksmes negadījuma atbildētāja vairākkārt vērsusies tiesībsargājošās iestādēs par automašīnas aizturēšanu.

Novērtējot lietā esošos pierādījumus, apelācijas sūdzības motīvus un pušu paskaidrojumus, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka prasība ir apmierināma daļēji.

Lietā nav strīda, ka 2013.gada 23.decembrī Norvēģijā noticis ceļu satiksmes negadījums, kurā iesaistīts transportlīdzeklis /TL marka/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/.

Saskaņā ar Ceļu satiksmes drošības direkcijas 2014.gada 17.janvāra izziņu ceļu satiksmes negadījumu izraisījušā transportlīdzekļa /TL marka/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, īpašniece bija atbildētāja /pers. A/ (lpp.18-19).

2014.gada 3.februārī prasītājs informējis atbildētāju, ka saņēmis Norvēģijas Transportlīdzekļu apdrošinātāju biroja vēstuli par ceļu satiksmes negadījumu 2013.gada 23.decembrī Norvēģijā, kurā bija iesaistīts atbildētājai piederošais transportlīdzeklis, lūdzot sniegt informāciju par apdrošināšanas polises numuru un apdrošināšanas sabiedrību, kurā veikta minētā transportlīdzekļa īpašnieka civiltiesiskās atbildības obligātā apdrošināšana ceļu satiksmes negadījuma brīdī, kā arī sniegt paskaidrojumus par ceļu satiksmes negadījuma apstākļiem (lpp. 23).

2014.gada 11.februārī atbildētāja sniegusi prasītājam atbildi, norādot, ka viņai nav nekāda sakara ar Norvēģijā notikušo ceļu satiksmes negadījumu. Kopš laulības šķiršanas, ceļu satiksmes negadījumu izraisījušo transportlīdzekli nelikumīgi lieto viņas bijušais vīrs /pers. B/, par minēto informējusi Valsts policiju jau 2013.gada 27.jūnijā (lpp.74).

2014.gada 4.aprīlī prasītājs saņēmis Norvēģijas Transportlīdzekļu apdrošinātāju biroja pieteikumu par 2013.gada 23.decembrī Norvēģijā notikušā ceļu satiksmes negadījuma rezultātā nodarīto zaudējumu 3143,26 EUR atlīdzināšanu (lpp.10, 13). Pieprasījumam pievienots 2013.gada 23.decembra Eiropas ceļu satiksmes negadījuma saskaņotais paziņojums, kurā norādīti ceļu satiksmes negadījuma apstākļi un iesaistītie transportlīdzekļi (lpp.11-12, 14-17).

Pamatojoties uz Norvēģijas Transportlīdzekļu apdrošinātāja 2014.gada 4.aprīļa pieprasījumu un tam pievienotajiem pierādījumiem, 2014.gada 21.maijā prasītājs pieņēmis lēmumu par pieprasītās atlīdzības izmaksu (lpp.20).

Sauszemes transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas likuma (turpmāk OCTA likums) 51.panta otrā daļa nosaka, ka no Garantijas fonda līdzekļiem izmaksā zaudējumu atlīdzību starptautiskajos līgumos paredzētajos gadījumos.

Saskaņā ar Eiropas Savienības Komisijas 2003.gada 28.jūlija lēmumu 2003/564/EC dalībvalstis apņēmās pakļauties Biroju padomes iekšējam reglamentam (turpmāk "reglaments"), kura mērķis ir pārvaldīt Nacionālo apdrošināšanas biroju savstarpējās attiecības.

Tādējādi prasītāja lēmums par pieprasītās atlīdzības izmaksu atbilst Sauszemes transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas likuma 44.panta otrās daļas 2.punkta, 51.panta otrās daļas un Iekšējās kārtības noteikumu (*Internal Regulations*) III sadaļas 10.punkta nosacījumiem.

Saskaņā ar OCTA likuma 41.panta otrās daļas pirmo punktu (redakcijā uz 2014.gada 22.maiju, kad, izmaksājot apdrošināšanas atlīdzību, prasītājam radās tiesība celt regresa prasību) /Nosaukums A/ir tiesības celt zaudējumu atlīdzības prasību pret ceļu satiksmes negadījumā vainojamā transportlīdzekļa īpašnieku vai – transportlīdzekļa līzinga gadījumā – līzinga ņēmēju, ja tas nav apdrošinājis īpašnieka civiltiesisko atbildību, vai pret šā transportlīdzekļa tiesīgo lietotāju.

Lietā nav strīda, ka ceļu satiksmes negadījuma brīdī atbildētājai piederošā transportlīdzekļa īpašnieka civiltiesiskā atbildība nebija apdrošināta.

2014.gada 28.maijā un 15.septembrī prasītājs atbildētājai nosūtījis pretenzijas par zaudējumu piedziņu (lpp.24, 25), savukārt 2014.gada 11.novembrī nosūtījis pirmstiesas brīdinājumu (lpp.26). Atbildētāja zaudējumus nesamaksāja, tādēļ 2017.gada 18.janvārī prasītājs atbildētājai nosūtījis atkārtotu pretenziju, bet 2017.gada 23.novembrī -paziņojumu par zaudējumu 3799,33 EUR samaksu (lpp.27, 27).

Iebilstot pret prasību, atbildētāja norāda, ka, saņemot atmaksas prasību, prasītājam bija jāpārliecinās, vai ceļu satiksmes negadījuma dokumenti

apliecina, ka ceļu satiksmes negadījumā ir vainojams Latvijas Republikā reģistrētas automašīnas vadītājs.

Tiesas kolēģija atzīst šo argumentu par nepamatotu, jo Birojs, kurš administrēja lietu Norvēģijā – /Nosaukums B/, izvērtējot ceļu satiksmes negadījumu ir nonācis pie secinājuma, ka vainojams ir Latvijā reģistrētā transporta līdzekļa lietotājs, par ko liecina zaudējumu atlīdzība cietušajam un pieprasījums /Nosaukums A/samaksāt radušos zaudējumus (izdevumus). Atbilstoši reglamenta III iedaļai /Nosaukums A/bija pienākums izmaksāt Norvēģijas birojam saskaņā ar šiem noteikumiem atmaksājamo summu, kas jāmaksā pēc ceļu satiksmes negadījuma.

Pamatojoties uz 2014.gada 4.aprīļa Norvēģijas kārtotājbiroja pieteikumu par trešajai personai radīto zaudējumu atlīdzināšanu, prasītājs 2014.gada 21.maijā pieņēmis lēmumu par atlīdzības izmaksu un 2014.gada 22.maijā veica samaksu (lpp.20-22).

Tiesas kolēģija secina, ka pirmās instances tiesa nonākusi pie nepamatota secinājuma, ka konkrētā lietā piemērojami Norvēģijas tiesību akti, ko prasītājs nav iesniedzis.

Nav strīda, ka saskaņā ar reglamenta 3.panta 4.punktu birojs apdrošināšanas izmaksas risina autonomi saskaņā ar ceļu satiksmes negadījuma valstī piemērojamām tiesību un likumā paredzētām normām, tajā skaitā arī attiecībā uz kompensāciju cietušām pusēm. Tas ir, konkrētā gadījumā jautājums par ceļu satiksmes negadījumā vainojamām personām un zaudējumu atlīdzību izlemjams, piemērojot Norvēģijas likumus, kā to arī izdarījis Norvēģijas kārtotājbirojs. Līdz ar to nav pamatots arī pirmās instances tiesas arguments, ka lietā iesniegtais paziņojums neatbilst Latvijas Republikā saskaņotajam paziņojumam izvirzītajām prasībām, jo ceļu satiksmes negadījums notika Norvēģijā, nevis Latvijā un nevar prasīt, lai Norvēģijā dokumenti tiktu kārtoti atbilstoši Latvijas likumiem.

Konkrētā lietā tiek skatīta regresa prasība, kas celta saskaņā ar Latvijas likumiem un konkrēti OCTA likumu, saskaņā ar kuru vienlīdz atbildīgs par izmaksātās apdrošināšanas atlīdzības summas segšanu /Nosaukums A/ ir gan transportlīdzekļa īpašnieks, kurš nav apdrošinājis savu civiltiesisko atbildību, gan tā tiesīgais lietotājs.

Tiesas kolēģija atzīst par nepamatotu atbildētājas argumentu, ka /pers. B/ atbildētājai piederošo transportlīdzekli lietojis prettiesiski, tāpēc viņam jānes atbildība par nodarītajiem zaudējumiem, jo jebkura persona, kura lieto transportlīdzekli ceļu satiksmē un nav to ieguvusi ar prettiesiskām darbībām, uzskatāma par tiesīgo lietotāju.

Atbildētāja kā transportlīdzekļa īpašnieka deliktatbildības pamatā ir viņa pieļautā bezdarbība, jo no Civillikuma, OCTA likuma 3.panta un Ceļu satiksmes likuma 20.panta izriet transportlīdzekļa īpašnieka paaugstinātas rūpības pienākums, kas ietver arī pienākumu sekot, kur atrodas transportlīdzeklis, kas to vada un vai tam ir atļauja piedalīties ceļu satiksmē.

Nav strīda, ka atbildētāja 2013.gada 5.februārī rakstījusi Liepājas iecirkņa policijas priekšniekam iesniegumu, kurā norādījusi, ka 2013.gada 2.janvārī šķirta viņas un /pers. B/ laulība. Pirms laulības šķiršanas bijušais vīrs, ar atbildētājas piekrišanu, ar viņai piederošo transportlīdzekli aizbrauca strādāt uz Norvēģiju, pēc laulības šķiršanas solīja automašīnu atdot, taču to neizdarīja un aizbrauca atpakaļ uz Norvēģiju, lūdzot policijas palīdzību automašīnas atgriešanā (lpp.53).

Ar 2013.gada 19.marta Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Liepājas iecirkņa inspektores lēmumu atteikts uzsākt kriminālprocesu par atbildētājas 2013.gada 5.februāra iesniegumā minēto, norādot, ka pušu strīds par laulāto mantas dalīšanu risināms civiltiesiskā kārtā (lpp.58).

2013.gada 27.jūnijā atbildētāja atkārtoti vērsās Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Liepājas iecirknī ar iesniegumu par bijušā vīra rīcību, neatgriežot uz atbildētājas vārda reģistrēto transportlīdzekli un tā piesavināšanos (lpp.54-55). Ar Valsts policijas 2013.gada 2.jūlija lēmumu atteikts uzsākt kriminālprocesu (lpp.61).

Savukārt 2013.gada 17.jūlijā atbildētāja iesniegusi sūdzību Liepājas prokuratūrā, lūdzot Valsts policijas 2013.gada 2.jūlija lēmumu atcelt, ierosināt kriminālprocesu un informēt Norvēģijas kompetentās iestādes, ka transportlīdzeklis /TL marka/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, ir iegūts prettiesiskā ceļā, tas tiek izmantots bez likumiskās īpašnieces piekrišanas un atļaujas, ja iespējams atgūt transportlīdzekli un atgriezt īpašniecei (lpp.59).

Ar Liepājas prokuratūras prokurores 2013.gada 17.septembra lēmumu abi minētie Valsts policijas lēmumi atzīti par pamatotiem un sūdzība noraidīta (lpp.63).

Tā kā nav informācijas par transportlīdzekļa zādzību, uzskatāms, ka /pers. B/ bija transportlīdzekļa tiesīgais lietotājs OCTA likuma izpratnē. Turklāt, atbildētāja nenoliedza, ka viņai piederošo transportlīdzekli laulības laikā lietoja viņas vīrs /pers. B/, ar viņas piekrišanu ar minēto transportlīdzekli aizbrauca strādāt uz Norvēģiju, kas norādīts iesniegumā policijai. Laulības šķiršana pati par sevi nepadara transportlīdzekļa turpmāku lietošanu par prettiesisku.

OCTA likuma 3.panta otrajā daļā noteiktais civiltiesiskās apdrošināšanas pienākuma regulējums neietekmē /Nosaukums A/tiesības savas darbības nodrošināšanai izvēlēties konkrētajai situācijai atbilstošāko un efektīvāko līdzekļu atgūšanas veidu un prasīt zaudējumu atlīdzību no tās OCTA likuma 41.panta otrās daļas pirmajā punktā minētās personas, kura ir vieglāk sasniedzama un šī iemesla dēļ līdzekļu atguve būtu efektīvāka, tiesas kolēģija atzīst, ka prasība ir apmierināma un no atbildētājas prasītāja labā piedzenams parāds 3229,34 EUR.

Tā kā Civillikuma 1759.panta 1.punktā noteiktais pienākums maksāt nokavējuma procentus attiecināms tikai uz parāda saistībām, bet konkrētajā gadījumā atbildētāja atbildība izriet no delikta, starp pusēm nav noslēgts līgums un pienākums atlīdzināt zaudējumus nodibināms ar tiesas spriedumu, par noraidāmu atzīstama prasība daļā par likumisko procentu 69,24 EUR piedziņu.

Atbilstoši Civillikuma 1765.panta pirmās un ceturtās daļas noteikumiem likumiskie procenti nosakāmi seši procenti gadā un procenti aprēķināmi tikai no paša kapitāla. Tādējādi prasītājam nosakāmas tiesības līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt sešus procentus no simta gadā no neatmaksātās pamatsummas

3229,34 EUR. Ievērojot Civillikuma 1763.panta 1.punktā noteikto, procentu pieaugums apstājas, kad vēl nesamaksāto procentu daudzums sasniedzis kapitāla lielumu.

Vienlaicīgi tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa nepareizi izvērtējusi lietas faktiskos apstākļus un taisījusi nepamatotu spriedumu par prasības noraidīšanu.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu no atbildētājas par labu prasītājam ir piedzenami tiesāšanās izdevumi: samaksātā valsts nodeva par prasības celšanu 359,25 EUR un apelācijas sūdzības iesniegšanu 359,25 EUR proporcionāli prasības apmierinātajai daļai, kopā 718,50 EUR, ar tiesas pavēstu piegādāšanu saistītie izdevumi 3,20 EUR un izdevumi par dokumentu tulkošanu 211,94 EUR.

Savukārt saskaņā ar Civilprocesa likuma 42.panta otro daļu no atbildētājas par labu valstij piedzenami nesamaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi par pavēstu un citu dokumentu piegādāšanu 1,17 EUR apelācijas instances tiesā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 8., 97., 193., 204.[1], 430., 432., 434.pantu Civillietu tiesas kolēģija

n o s p r i e d a:

Biedrības "/Nosaukums A/" prasību pret /pers. A/ par zaudējumu piedziņu apmierināt daļēji.

Piedzīt no /pers. A/, personas kods /personas kods/, par labu biedrībai "/Nosaukums A/", reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, zaudējumu

atlīdzību 3229,34 EUR (trīs tūkstoši divi simti divdesmit deviņi *euro* un 34 centi), atzīstot biedrībai "/Nosaukums A/" tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt 6 % gadā no nesamaksātās pamatsummas 3229,34 EUR, ievērojot Civillikuma 1763.panta 1.punktā noteikto, ka procentu pieaugums apstājas, kad vēl nesamaksāto procentu daudzums sasniedzis kapitāla lielumu.

Piedzīt no /pers.A/, personas kods /personas kods/, par labu biedrībai "/Nosaukums A/", reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, tiesas izdevumus 721,70 EUR (septiņi simti divdesmit viens *euro* un 70 centi) un izdevumus par dokumentu tulkošanu 211,94 EUR (divi simti vienpadsmit *euro* un 94 centi), kopā 933,64 EUR (deviņi simti trīsdesmit trīs *euro* un 64 centi).

Par labu biedrībai "/Nosaukums A/", reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, piedzītās summas iemaksājamas norēķinu kontā /konta numurs/, AS "Swedbank".

Prasību daļā par likumisko procentu 69,24 EUR piedziņu noraidīt.

Piedzīt no /pers. A/, personas kods /personas kods/, par labu valstij nesamaksātos ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus par pavēstu piegādāšanu 1,17 EUR (viens *euro* un 17 centi).

Par labu valstij piedzītie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi iemaksājami jebkurā bankas iestādē, maksājuma uzdevumā norādot: saņēmējs – Tiesu administrācija, reģistrācijas Nr.90001672316, BIC kods: TRELLV22, konts Nr.LV51TREL2190458019000, iemaksas mērķis: ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi, civillieta Nr.C69217918.

Noteikt /pers. A/termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt 30 dienu laikā Senāta Civillietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Kurzemes apgabaltiesā un samaksājot drošības naudu.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese R.Vīva

Tiesnese J.Mauliņa

Tiesnese Z.Zaiceva